

[Lilli Gyldenkilde]

Det viser også klogskaben hos de kvinder, som er gået forrest med hensyn til ligestilling og kvindepolitik i det hele taget, at de har forstået, at det er dér, hvor der er tale om lige kvalifikationer, at man skal kræve særforanstaltninger, som giver kvinderne jobbene – og ikke mindst lederstillingerne.

Traberg Smidt (V):

Man kan jo håbe, at denne lovgivning er overflødig om en generation af den årsag, at den til den tid vil være gennemført også i praksis, for det er jo sådan, at man i meget ringe grad kan lovgive for befolkningens holdninger på et område som dette. Man kan regulere, og man kan lade være, og der er mange omgængelsesmuligheder. Hvis derfor en lovgivning adskiller sig for meget fra retsopfattelsen i befolkningen, vil det nok være værst for lovgivningen.

Det er imidlertid Venstres opfattelse, at det lovforslag, L 64, der her er til behandling, er i meget god overensstemmelse med befolkningens opfattelse af ligestillingssituationen. Der er nogle detaljer, vi gerne vil dyrke nærmere under udvalgsarbejdet; f.eks. er det måske ikke lige vores livret, at man delegerer kompetence fra en minister til et råd eller et nævn, som ministeren ikke er parlamentarisk ansvarlig for, men det er absolut detaljer. Vi vil se lidt nærmere på situationen i udvalget.

Glistrup (FP):

Som tilfældet var ved det foregående lovforslag, er Fremskridtspartiet imod rub og stub af det, som arbejdsministeren foreslår.

Det er for os aldeles klart, at vi her har et område, hvor lovgivningsmagten skal holde sine fingre væk og ikke foretage befamlinger og omklamringer, og hvad der ellers forsøges på. Dette er ikke noget, som man kan regulere ved lov, og det er ikke noget, som man bør regulere ved lov. Vi har mere end rigeligt med love i Danmark. Derfor er det kun lykkeligt, hvis vi ikke får lovsamlingen forøget med disse, som arbejdsministeren fremsætter som sin aftenbøn, eller hvad der nu er tale om, for som juridiske regler, som love, er det noget, der overhovedet ikke er egnet til noget som helst.

Derfor, når vi kommer til tredje behandling, er Fremskridtspartiet at finde på rød front. Vi tænder de røde lamper, alt hvad vi overhovedet kan ved den lejlighed.

Jeg kan selvfølgelig ikke inden for den tale-tid, vi har nu, eller den, der er i resten af folketingsåret, nå at opregne alt det dårlige, der er ved ministerens forslag, men jeg kan da tage fat på nogle hovedemner.

Det, der fylder mest i ministerens forslag, vedrører jo den situation, at en kvinde bliver gravid eller kommer i en lignende situation, har et nyfødt barn eller noget andet. Det er da lykkeligt og godt og dejligt, men hvad i alverden vedkommer det arbejdsgiveren, hvis det ikke er ham, der er gravøren? Hvad i alverden vedkommer det ham, at en af hans ansatte får et barn, ud over at han måske vil sende et telegram – og det må han da selv om – til barnedåbsdagen, eller hvornår han vil gøre det? En arbejdsgiver skal betale for den vare, han aftager, og når den ansatte er på arbejdspladsen, skal hun have løn, og når hun ikke er på arbejdspladsen, skal hun ikke have løn. Punktum finale. Om der så inden for socialministerens område er nogle særlige grunde til at hjælpe netop den gruppe, det, om jeg så må sige, virkelig produktive led i befolkningen, kan man diskutere inden for sociallovgivningen, men selvfølgelig må gravide og mødre til småbørn behandles efter sociallovgivningens regler, ganske som Danmarks øvrige 5 millioner mennesker bliver det. Det hører ikke til i arbejdsministerens lovgivning.

Det andet hovedemne er ligebehandlingsafsnittet, og deri får vi jo en opregning af en bunke forskellige arbejdsvilkår: om forfremmelser, om man skal på kursus, om man skal til omskoling og en bunke andre ting, og det er selvfølgelig meget interessant, men som fru Jytte Andersen var inde på, så har man altid udskudt det arbejdsvilkår, der hedder lønnen, til et andet lovforslag.

Arbejdsministerens taktik i dag har jo klart og tydeligt været, at det, han har villet tale om for 90 pct.s vedkommende, er det, der ikke er på dagsordenen, for så har han det så dejligt. Først bruger han hele sit indlæg til at tale om det, der ikke er på dagsordenen, og når så andre kommer med korrektioner til ham, siger han, at det kan han ikke gendrive – det ved vi godt, for det kan arbejdsministeren aldrig, når han får svar fra Fremskridtspartiet – men da det ikke er på dagsordenen, vil han ikke tale om det, til trods for at vi andre kun havde taget det op, fordi arbejdsministeren selv sagde noget bitterlig forkert på det pågældende felt.